188. Gospod s svojimi na griču Aralot

1 Kot po navadi smo vstali še pred sončnim vzhodom in se takoj podali na prosto. Gostilničar in njegov sin Kado sta bila tudi že pokonci in sta opazila, da sem z učenci odšel ven. Kado Me je hitro dohitel in prosil, naj z učenci ne odpotujem, dokler ne bomo skupaj zajtrkovali.
2 In Jaz sem mu rekel: »To bi storil, četudi Me zdaj ne bi bil dohitel; ker pa te je k temu napeljala tvoja ljubezen do Mene, je to zelo razveselilo Moje srce in tako te zdaj Jaz vabim, da se z nami podaš na grič, na katerem je nekoč Jozue, prerok, ki je popeljal izraelsko ljudstvo v obljubljeno deželo, stal s skrinjo zaveze in z mogočnim zvokom ovnovih rogov razrušil prav to mesto, ki je bilo v njegovem času mogočno in obdano s skoraj nepremagljivim obzidjem, ter do zadnjega človeka pokončal njegove mogočne prebivalce in bojevnike - pogane in hude malikovalce.
3 Podali se bomo torej na ta grič, ki ni tako daleč od tod, kajti zdajšnja Jeriha je bliže temu griču, kot je bila nekdanja, ki je bila več kot stokrat večje mesto od današnjega; to mesto je sicer ohranilo staro ime, toda od starega ni ostalo drugega kot nekaj ruševin. Z griča pa ti bom pokazal, kje je stala stara Jeriha in koliko daleč je segala.«
4 Kado je rekel: »O Gospod in Mojster! To je res preveč Tvoje božje milosti zame, grešnega pogana! Toda če si že toliko milosten, še milostno dovoli, da nas spremlja tudi moj oče - velik ljubitelj reči, ki jih je pogoltnila sivina preteklosti in časa, ki vse uniči. Takoj bom šel ponj.«
5 Jaz sem odgovoril: »To ne bo potrebno, kajti glej, nas že dohaja, spremlja pa ga tisti, ki sem mu včeraj povrnil vid.«
6 Ker ju je tudi Kado zagledal, je bil zelo vesel, in ker smo hodili zlagoma, sta nas oba kmalu zlahka dohitela.
7 Čez približno pol ure smo že prispeli na omenjeni grič, katerega vznožje, poraščeno z oljkami, je bilo gostilničarjeva last, z njegovega najvišjega vrha pa se je videlo daleč naokrog.
8 Ko smo se vsi zbrali na prostornem vrhu griča, sem stopil na sredino skale, visoke za polovico moža, tako da so me s tega mesta brez težav vsi videli in slišali, ter rekel (Jaz): »Poslušajte, na kamnu, na katerem stojim zdaj, je nekoč stal Moj hlapec Jozue. Da bi to ljudje vedeli ni življenjsko pomembno, toda kljub temu nobeni duši ne škodi, če se seznani s prazgodovino, kajti duša, ki je dobro seznanjena z zgodovino in nekdanjimi ljudstvi, ne bo tako zlahka zapadla praznoverju kakor tista, ki o prazgodovinskih časih ne ve dosti, in potem vse umesti ali med pravljice, ki zanjo niso nekaj resničnega, ali pa vse praznoverno sprejme, praznoverna duša pa potem, če izve kaj posebnega, to hitro in zlahka vzame kot dobesedno resnično.
9 In glejte, tako se godi večini Judov, za katere je Jozue nekaj domišljijskega in se med seboj pogovarjajo, da v resnici nikoli ni obstajal, in spet drugim slepim, lahkovernim in malovernim, ki jemljejo zgodbo tega preroka dobesedno, kot je zapisana v knjigi, in tudi to je podobna neumnost, saj se je iz nje porodilo veliko

prepirov in vsakovrstne nevere, praznoverja in cela množica zmot.
10 Kot je večini znano, je Jozue, medtem ko je Izraelce peljal iz puščave v obljubljeno deželo ob nenehnem Gospodovem spremstvu, delal tudi veliko znamenj in čudežev. To je bilo prvič res, in drugič, njegovo vodstvo in delovanje sta imeli tudi notranji duhovni pomen, ki pa ga danes žal ne razume noben jud, zato pa tudi farizeji vsepovsod pridigajo in poučujejo toliko neumnosti, da se ne smemo preveč čuditi, zakaj nekoliko bolj prosvetljeni Judje večkrat zavračajo Mojzesov nauk in nauke prerokov. Zato pa sem vas zdaj pripeljal na ta grič in v to mesto, v katerem je Jozue ob osvojitvi starega mesta Jerihe naredil svoje prve in velike čudeže, kot mu je zapovedal Gospodov duh.
11 Glejte! To je grič Aralot in kraj, na katerem zdaj stojimo, se imenuje Gilgal in je tisti, na katerem je Jozue na Gospodov ukaz s kamnitim nožem še drugič obrezal Izraelove sinove.
12 Kamen, na katerem stojim, ko vam znova obujam staro zgodbo, je eden od tistih dvanajstih kamnov iz reke Jordan, ki jih je dvanajstero duhovnikov tedaj, ko je ljudstvo po suhem prešlo to reko, prineslo sem kot znamenje čudežnega vodstva Božje oblasti in jih tukaj razvrstilo drugega za drugim tako, kot je videti še zdaj; s tem je hotel Jozue ljudstvu pojasniti, da teh dvanajst tukaj položenih in razvrščenih kamnov simbolno ponazarja dvanajst izraelskih plemen, ki so hkrati tudi eno trdno telo, in so torej kot enotno in mogočno ljudstvo pod vodstvom postav, varstvom in vodstvom Boga zoperstavljeni poganom kot sodba in trdna skala, ob katero bodo zadeli vsi, ki ne ravnajo po Božji volji.
13 Glejte, prav na tem kraju je Jozue postavil skrinjo zaveze, ki so jo sedemkrat ponesli okoli starega mesta Jerihe, in ko so jo sedmega dne nosili sedmič, se je ob mogočnem zvoku ovnovih rogov obzidje sesulo; Izraelci so vdrli v mesto in po Božjem ukazu z mečem pokončali vse prebivalce, razen vlačuge Rahabe. Njej, njenim sorodnikom in njeni hiši so prizanesli po Božjem ukazu, ker je pred preganjanjem poganskega kralja rešila dva oglednika, ki ju je v mesto poslal Jozue; skrila ju je namreč v svoji hiši.
14 Na ta grič so Izraelci prinesli tudi vse zlato, srebro in vse drage kamne iz porušenega mesta in vse to položili pred skrinjo zaveze Bogu v čast. Na tem griču je Jozue oznanil Izraelcem tudi Božjo zapoved, da porušenega mesta ne smejo nikoli več obnoviti, kdor bi pa to vendarle skušal storiti in bi se tega lotil še s svojimi rokami, ga bo Bog kaznoval. Zdaj veste, zakaj je ta grič tako pomemben.
15 Prav na kraju, kjer je nekoč stala skrinja zaveze, zdaj v živo stoji Tisti, ki je kot mogočni knez z mečem v roki prišel k Jozuetu in mu dejal: 'Jozue, sezuj se, kajti kraj,

na katerem stojiš, je svet!' Šele tedaj je Jozue spoznal, kdo je bil mogočni knez, in zato je tudi molil k Njemu.
16 Zdaj veste, kdo sem, pa nihče od vas ne moli k Meni. Tudi to bi počeli, vendar tega Jaz sam ne želim, ker vas postavljam še više, kot je v vsej svoji moči nekoč stal Jozue, in tudi zato, ker se mi vsaka ustna molitev gnusi; kajti odslej je ljubezen do Boga in bližnjega zame edina sprejemljiva molitev, ki jo opazim in uslišim.
17 In tako, na kratko povzeto, ste zvedeli vse, kar je treba vedeti o tem griču, in zdaj, ko se večeri, lahko opazujemo veliko zapuščeno območje, kjer je nekoč stalo staro pogansko mesto.«

189. O starem mestu Jerihi

1 Nato Me je Peter vprašal: »Gospod, stara Jeriha je stala vzhodno nad reko Jordan in ne vem, ali smo jo in kje smo jo včeraj na poti sem prečkali? Kajti nova Jeriha stoji menda še bolj vzhodno od reke, kot je nekoč stala stara, zdaj pa si nam pokazal, kje je stala stara Jeriha, kot da bi se od tod raztezala proti zahodu. Res, da smo včeraj prečkali zelo širok kamnit most, vendar menim, da v strugi pod njim ni bilo toliko vode, da bi bila to lahko voda Jordana.«
2 Oglasil se je Kado in rekel Petru: »In kljub temu je bil Jordan! V tem času ima namreč zelo malo vode in na kraju, kjer je zgrajen most, je Jordan zaradi zožene doline tudi najožji. Toda pol ure hoje naprej dol proti jugu, se tok spet precej razširi in postane v pokrajini Mrtvega morja, ne tako zelo oddaljeni od tod, celo zelo širok.«
3 Po teh Kadovih besedah so se Peter in tudi drugi učenci, ki prejšnji dan prav tako niso opazili, kje in kdaj smo prečili Jordan, pomirili.
4 Nato si je Peter z drugimi učenci nekoliko pobliže ogledal kamne, na katerih sem stal, in po krajšem premišljevanju vprašal: »Toda, kako je lahko samo dvanajst duhovnikov te velike in nadvse težke kamne dvignilo iz reke in jih prineslo tako daleč sem? Ali so storili to velikani, kakršen je bil Samson?«
5 Jaz sem rekel: »Kako lahko vprašaš kaj takega, ko pa si vendar ob Meni videl že toliko znamenj moči Božjega duha?! Ali si že pozabil, kaj vse si videl pri starem Marku blizu Cezareje Filipove, in ali ne veš več, kako je Rafael še pred nekaj dnevi v Lazarjevi hiši dvignil star železen steber, in še tisoče drugih znamenj? In ker si vse to videl, kako lahko potem še vprašaš, kako je lahko dvanajstero Jozuetovih duhovnikov te kamne prineslo sem iz Jordana? Ali je bila morda v Jozuetovem času Božja moč manjša, kot je zdaj? Premisli, in Me v prihodnje ne sprašuj več takšnih stvari, ki jih lahko razume že bister otrok v zibelki!«
6 Po tej Moji izjavi so vsi razumeli, kako je lahko dvanajstero duhovnikov te kamne prav zlahka prineslo sem iz reke.

7 Nato je Kado stopil k Meni in rekel: »O Ti, ljubi Gospod in Mojster, če mi ne zameriš, bi Te tudi jaz iz svoje vedoželjnosti nekaj vprašal prav glede stare in nove Jerihe, čeprav gotovo že veš, kaj naj bi to bilo.«
8 Jaz sem rekel: »Četudi vem, kaj bi me rad vprašal, pa zaradi drugih izgovori vprašanje!«
9 Nato je Kado vprašal: »Iz Jozuetove knjige je znano, in tudi Ti si to zelo na hitro omenil, da je Jozue na Gospodov ukaz zagrozil z neogibno strogo kaznijo vsakomur, ki bi si drznil porušeno mesto znova pozidati - in glej, kljub temu prebivamo v novi Jerihi! Kako se je torej zgodilo, da danes kljub temu skoraj na istem kraju, kjer je nekoč stala stara Jeriha, stoji nova? Ali je morda Bog pozneje svojo grožnjo umaknil in dopustil nastanek nove Jerihe?«
10 Jaz sem odgovoril: »Motiš se! Bog svoje besede ni preklical in do te ure na obsežnem in opustošenem območju stare Jerihe ne stoji ne hiša ne naj skromnejše zavetje. In zakaj si vi, novojerihovci, niste vsaj poskušali na območju nekdanje Jerihe iz njenih ruševin postaviti hiše ali vsaj zavetja za ovce, koze ali prašiče?«
11 Kado je odgovoril: »Da, ljubi Gospod in Mojster, naj to pojasnim. Tisto povsem pusto območje, po obsegu skoraj dve uri hoda, je zelo podobno Mrtvemu morju. Tam ne raste niti mah, kaj šele kaj drugega! Poleg tega iz te znamenite in puste zaplate občasno puhtijo tako divje in škodljive izparine, da bi pokončale ljudi in živali vseh vrst in združb, če bi se tam znašli še zlasti ponoči, zato bi bilo zelo nespametno, če bi na tistem območju zgradili hišo ali zgolj kočo.
12 Vsekakor je nenavadno, da škodljive izparine nikoli ne sežejo čez to pusto območje in zato živimo tukaj, v novi Jerihi, povsem zdravo, človek, ki bi se le nekaj ur zadržal na tistem opustošenem območju, pa bi si ogrozil življenje. Kolikor vem, so nekoč tisto območje uporabljali tudi za kaznovanje zločincev, ki so si zaslužili smrt; ob izparinah so jih izgnali tja in tam so morali prebiti uro. Večina jih je umrla. Za tiste, ki so se vrnili živi, pa so rekli, da so jim bili bogovi milostni; toda kljub temu so hirali in niso živeli dolgo. In to je zlahka razumljiv razlog, zakaj si ni še nihče na tistem opustošenem kraju zgradil bivališča; saj bi ga tudi težko zgradil, tako kot ob Mrtvem morju. Tudi na njegovih skrajno puščobnih obalah se ni priporočljivo zadrževati dlje časa, zlasti tedaj, ko naproti piha veter z morske gladine. To zapuščeno območje pa ima vsaj to dobro stran, da noben veter ne širi škodljivih izparin čez njegove kamnite meje.
13 Ne vem, ali so te škodljive izparine posledica stare Božje grožnje s kaznijo ali česa povsem drugega, vsekakor je nenavadno, da prav na tistem kraju, kjer je nekoč v davnini stala tako velika in mogočna prestolnica - in to je iz številnih ruševin še danes

mogoče zelo dobro razbrati -, v kateri so prebivali ljudje, tam trgovali in se preživljali z obrtjo, ne morejo živeti niti kače in druga strupena golazen. In prav tako je nenavadno, da je bila kljub stari Božji prepovedi že pred nekaj stoletji zgrajena druga, nova Jeriha.
14 O Gospod in Mojster! To so tako nenavadne reči, da se marsikateremu poznavalcu judovskih spisov, kar zadeva Jozuetov čas, morajo gotovo zdeti nekoliko dvomljive, in zato se ne smemo preveč čuditi, da je marsikateri Jud izgubil svojo vero in zanimanje, in da kljub vsemu zdaj stoji še ena Jeriha?«
15 Jaz sem odgovoril: »To je zato prijatelj, ker ime pri tem nima nič, pomemben je zgolj kraj! Zakaj je tako, vam bom takoj na kratko pojasnil.
16 Glej, na Zemlji so nekateri kraji, pogosto celo večja območja, ki niso primerna za bivanje ljudi in živali, ker si tam iz Zemljine notranjosti - da bi vam, Grkom, govoril razumljivo - ob določenem času utrejo pot na površje škodljive izparine, ki izvirajo iz nahajališč žvepla, premoga in strupenih kovin; in takšen kraj je tudi staro mesto, pol ure hoje od tod. Zdaj je tam celo huje, kot je bilo v Abrahamovem in Lotovem času. Jeriha je bila poleg drugih mest zgrajena skoraj sočasno s Sodomo in Gomoro, postavili so jo Lotovi predniki, ki so tedaj vladali na tistem območju vse do morja.
17 Že Lotovi predniki so bili posvarjeni, naj se ne naseljujejo na tistem območju in še manj tam gradijo mesto. Ker so to kljub svarilu storili, jim je bilo priporočeno, naj živijo čim bolj čednostno in čisto, kajti le čednosten in zaradi tega tudi življenjsko močan človek z močno dušo, napolnjeno z Božjim duhom, se lahko upre vsem škodljivim in divjim naravnim duhovom, in ti ne morejo škoditi njegovemu telesu. Toda prej omenjeni ljudje niso upoštevali niti tega nasveta in so še prehitro zapadli različni pohoti, služili malikom in živeli skrajno razuzdano in nenaravno potratno.
18 Kljub temu so bili k njim velikokrat poslani čisti in z Božjim duhom napolnjeni sli; poučevali so jih in opozarjali na zanesljive posledice njihove nespokorjenosti; toda niso jim prisluhnili, temveč so jim grozili, jih preganjali in odvrnili od sebe.
19 V Lotovem času pa je območje pod krajem, kjer je stalo mesto, že dozorelo za izbruh, ker je bilo tako urejeno in zasnovano že v sami notranji naravi Zemlje in deloma in predvsem tudi zato, ker so omenjeni ljudje izgubili vso notranjo duhovno moč; škodljivi duhovi surove in obsojene narave Zemlje so tako dobili neomejeno možnost delovanja in lahko čedalje močneje izražali svojo zlobno naravo. To jim ne bi bilo tako zlahka mogoče, če bi bilo v mestu vsaj deset do dvajset duhovno močnih in čistih ljudi.
20 Kajti resnično vam povem: Čist in duhovno močan človek gospoduje naravnim duhovom, zapoveduje tudi elementom ter vsem živalim, rastlinam in rudninam katere koli vrste ali združbe. Kajti dokler je njegova duša napolnjena z Božjim duhom, v

katerem prebiva vsa oblast in moč iz Boga, lahko tudi zapoveduje vsej naravi in celo gore se morajo prikloniti moči njegove volje in njegovi neomajni veri in zaupanju v enega resničnega, vsemogočnega Boga.
21 V Lotovem času pa razen njega ni bilo niti enega takšnega človeka več, in tako je bil Lot posvarjen, naj pobegne, če ne želi biti pokončan z drugimi vred. In Lot je pobegnil in bil rešen; kajti istega dne je nastal omenjeni izbruh, in uničeval vse pred seboj; velika Sodoma in Gomora sta v trenutku izginili s kraja, kjer danes Mrtvo morje kaže svojo pogosto zlobno naravo in jo bo še kazalo.
22 In glej, nič bolje ni bilo v času Jozueta s staro Jeriho, kjer je imela - poudarjam - vlačuga še najčistejšo dušo. Preživela je, ker je prisluhnila oglednikoma, ki ju je Jozue poslal v mesto, upoštevala njune besede in ju tudi rešila.
23 Jozue kot čist človek, poln Božjega duha, in takšni so bili tudi njegovi duhovniki, je lahko preprečil notranji, uničujoči izbruh na tistem kraju; sčasoma je s tistega območja tudi za zmeraj pregnal škodljive naravne duhove in jim določil, naj delujejo pod površjem 'Mrtvega morja; toda ne glede na to je moral ljudem strogo prepovedati, da bi na tistem nevarnem območju znova zgradili mesto; ljudje so to spoštovali vse do današnjega dne in bodo še naprej.
24 In tako sem vam tudi povedal, zakaj je Jozue tako slovesno prepovedal na tistem kraju kdaj koli zgraditi mesto - ne glede na to, kako bi se imenovalo. Kraj, kjer stoji nova Jeriha danes, pa ni slab, čeprav je blizu starega škodljivega kraja, in zato je tudi bilo mogoče tam postaviti majhno mesto. Njegovo ime samo po sebi pa ni pomembno.«

Janob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 8